

[Alfred Jensen.]

forslag om afvikling af loven om luftværnsforanstaltninger, men det er jo ikke afvikling af de forhold, som vi har vendt os imod. Det er ikke imødekommelse af de ønsker, vi har fremsat. Tværtimod, alt det, vi har vendt os imod, opretholdes, ja det udvides. Medens udgifterne til luftværnsforanstaltninger i år på finansloven er opført til godt 4 mill. kr., vil de årlige udgifter fremefter i henhold til forslaget blive ca. 13. mill. kr., og hertil kommer en eengangsudgift på 113 mill. kr. Og CBU-mandskabet bliver ikke hjemsendt efter dette forslag. Nej tværtimod, man går fra 600 op til en årlig indkaldelse af 1200 mand.

Bortset fra, at der naturligvis i tilfælde af krig må træffes foranstaltninger til beskyttelse af civilbefolkningen, og at disse foranstaltninger også må forberedes, før en krig indtræder, spørger man sig selv, om nu også foranstaltninger af det omfang, der her foreslås, er nødvendige. Jeg har den opfattelse, at vor optræden i dette spørgsmål som i hjemmeværnsspørgsmålet, som i spørgsmålet angående vor forsvarsordning, er af en sådan beskaffenhed, at man måtte tro, krigen var over os eller i alt fald stod foran døren. Man opfører sig, som om krigen var en uafvendelig trusel, men det er ikke vor opfattelse. Vi nægter at gå ind på den problemstilling, at der absolut må komme en krig. Vi ved, at der er kræfter, der ønsker at kaste verden ud i krig, men vi ved også, at fredens kræfter er stærkere, og at fredens kræfter vil være i stand til at forhindre en krig, og derfor bør man betænke sig, inden man kaster sig ud i den slags foretagender, som vi gentagne gange har været inde i i det sidste års tid. Vi skal gøre os klart, at når vi optræder, som vi gør her, gør vi det lettere for de kredse, der er interesserede i at kaste verden ud i en ny krig. Vi skaber den krigsfrygt, den krigspsykose, der gør det muligt for dem at gennemtrumfe deres oprustning og derved skærpe modsætningerne og forhindre, at de uoverensstemmelser, der findes, afgøres ved forhandlinger og fredelige samtaler.

Selvom man vil hævde, at dette her i og for sig ikke er et militært forslag, må man dog indrømme, at forslaget er stillet som et led i forsvaret. Det er betonet både i kommissionens betænkning og i selve forslaget, at det er et led i vor forsvarsordning. Det skal passe ind i et totalt forsvar, og selve det, der her er foreslået, vidner jo også om, at vor luftværnslovgivning har fået et mere militært tilsnit, end tilfældet har været tidligere. Mandskabet skal udskrives på sessi-

oner sammen med det militære mandskab. Det skal disciplineres og stropes på samme måde som flådens, hærens og hjemmeværnets mandskab. Ja, selv de kvinder, der gennem forskellige organisationer kommer til at deltage i civilforsvaret, vil også komme ind under de bestemmelser, der er foreskrevet i § 42 i forslaget. Jeg tror derfor, man har lov til at sige, at dette forslag er et led i den almindelige militarisering, og at vi faktisk ved det svækker fredens kræfter. Derfor må vi beklage, at man har fremsat et forslag om civilbefolkningens forsvar af et indhold som det her foreliggende. Vi havde ventet og ønsket en afvikling af de militære foranstaltninger, men vi har ikke fået det, og vor stilling til forslaget er naturligvis givet herudfra.

Jeg vil dernæst gerne angående forslagets indhold gøre et par enkelte bemærkninger.

For det første vil jeg gerne vende mig mod, at der oprettes et civilt forsvarskorps med fast mandskab. Jeg tror ikke, det er nødvendigt for i påkommende tilfælde at have det nødvendige beredskab i orden at gå over til en sådan ordning som den, vi gennemførte med CBU-mandskabet under besættelsen. Det er vor opfattelse, at den uddannelse, der skal ske af mandskab, må kunne gives på samme måde som ved uddannelsen af hjemmeværnet. Vi må vende os mod denne militarisering, mod denne kaserering af ungdommen.

Dernæst vil jeg også gerne vende mig mod det omfang, de disciplinære midler har fået i § 42, stk. 2. Jeg har selvsagt ikke noget imod mundtlig rettesættelse, hvis folk ikke udfører det, der er dem påbudt, men jeg vil meget stærkt vende mig mod anvendelsen af ekstraarbejde i fritiden, eller som man kalder det i daglig tale, og hvad det forøvrigt også er, stropeture. Den slags ting kan ikke være af det gode og vil meget let føre til både vilkårlighed og misbrug. Vi læser jævnlig i pressen om sådanne misbrug, og dog ved vi, at kun en brøkdel af, hvad der finder sted, kommer frem til offentlighedens kundskab. Og vi, der selv har prøvet at være soldater, ved, at disse disciplinære midler aldeles ikke er nødvendige, for at befalingsmændene kan sætte sig i respekt. Jeg vil snarere sige tværtimod, de svækker respekten. Vi ved, at de befalingsmænd, der kan deres sager og forstår at behandle mandskabet ordentlig, ikke alene kan sætte sig i respekt, men kan få ydet langt, langt større præstationer end de, der griber til de disciplinære midler. Jeg vil tro, at man ikke alene gør mandskabet, men også befalingsmændene en dårlig tjeneste